

TÜRKÜN DESTANI İSTIKLAL MARŞI

“Ya İstiklal ya Ölüm” emrinin verildiği zor bir dönemden geçen milletimiz ve ordumuz savaşmaktan bitkin düşmüştü. Milletimizi ayağa kaldıracak ordumuza güç, kuvvet verecek bir nefes gerekiyordu. Milletin içinde hürriyet ve bağımsızlık gibi tutuşmaya hazır bir barut vardı. Bu barutu yakacak da İstiklal Marş'ıydı.

Bir cehennemden içinden yüreklere ferahlık veren bir marş çıkacaktı. Yedi yüz yirmi dört tane şiir ulaşmış meclise. Ama hiçbirisi milletin hissini yansıtacak şiir olarak beğenilmemişti. Mehmet Akif'in kalemi eline alması gerekiyordu. Akif kalemi eline aldı almasına elinde kâğıdı yoktu. Kalemini cennetteki mürekkebe batıran şair duvarlara yerlere yazdı şiirini. Her mısranın ayrı bir ruhu vardı. İçinde vatan sevgisi lav gibi kabaran Akif yazdıkça yazıyordu. Bu ateş kalbindeki damarlardan parmak ucuna gelip kâğıda dökülüyordu. “Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak!” dizeleriyle başlayan şiire Akif, “Hakkıdır Hakka tapan milletimin istiklal!” dizeleriyle son veriyordu.

İstiklal Marşı, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde gâşkuyla okundu, ayakta dinlendi. Millet ve ordu kendini anlatan destanı nihayet bulmuştu. Bir zaman sonra hastalıktan yatağı düşüğü günlerde Akif'in öğrencisinin “Bir İstiklal Marşı daha yazın, sizin değerinizi anlatınlar.” dediğinde Akif'in “Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırtmasın” sözünden de anlıyoruz ki hiçbir değer biçilemeyecek bir destan olan marşımız var. Kutlu şairimiz bir kez daha yüce gönüllülüğünü göstermiş oldu. Allah rahmet eylesin. Nurlar içinde uyusun. Biz Türk gençleri de İstiklal Marşı'nı iyi anlayıp milli şuurumuza sahip çıkan vatan evlatları olma yolunda emin adımlarla ilerlemeliyiz.

Kaan ERARSLAN

Süngülu Ortaokulu